

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leigh Bardugo

A Noua Casă

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

*Pentru Hedwig, Nima, Em și Les —
pentru numeroasele salvări*

*Ay una moza y una moza que non se espanta de la muerte
porque tiene padre y madre y sus doce hermanos cazados.
Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado.
En medio de aquel cortijo havia un mansanale
que da mansanas de amores en vierno y en verano.
Adientro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada.
En cada gruta y gruta ay echado cadenado...
El huerco que fue ligero se entró por el cadenado.*

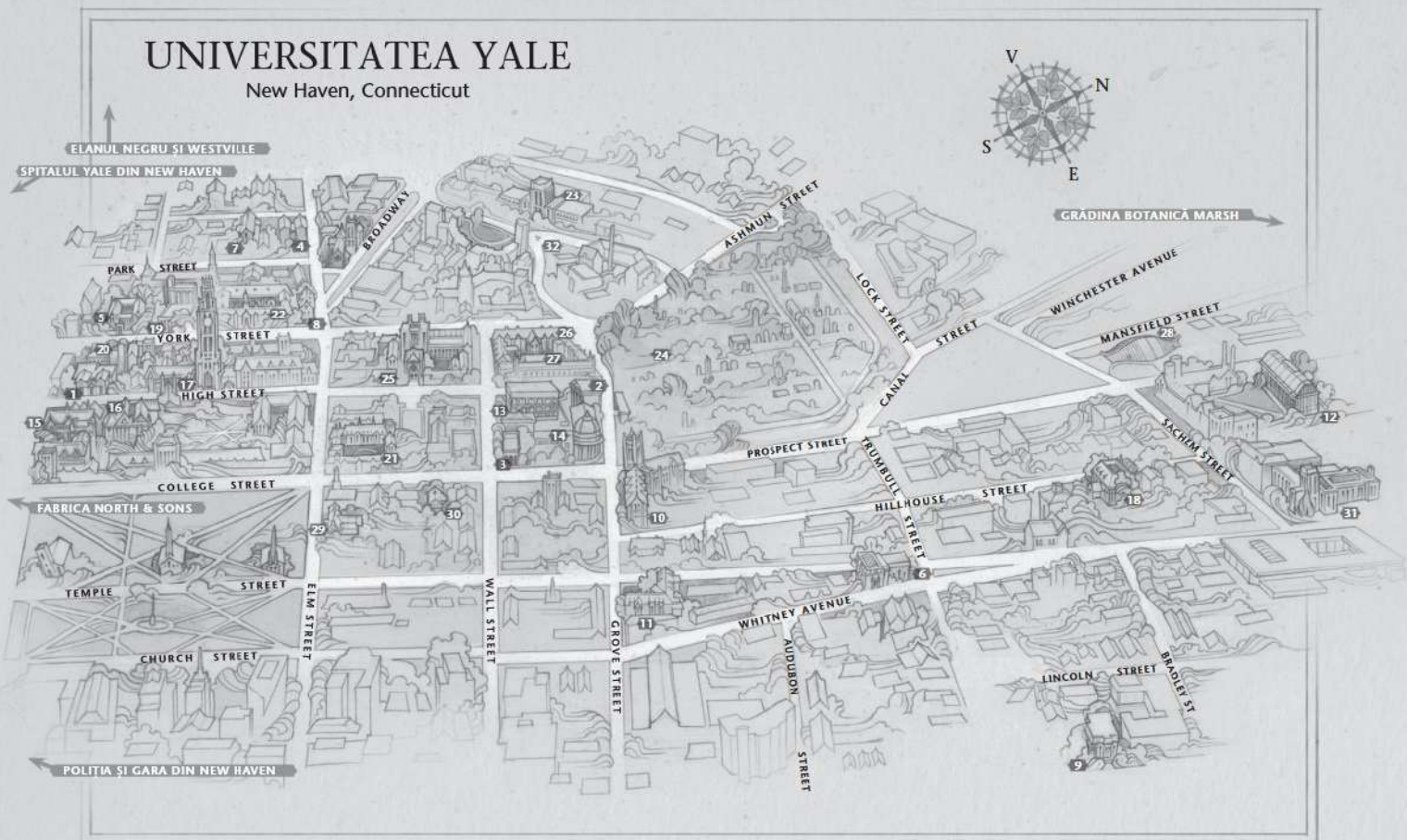
La Moza y El Huerco

*Există o fată, o fată care nu se teme de moarte
Pentru că îi are pe tatăl, mama și cei doisprezece frați
vânători ai ei,
O casă cu două etaje și hambar,
și în mijlocul fermei, un măr care face mere de Java
iarna și vara.
La fermă există șapte peșteri,
Fiecare dintre ele bine închisă...
Dar moartea fu ușoară și se strecură prin încuietoare.*

Fata și moartea, baladă sefardă

UNIVERSITATEA YALE

New Haven, Connecticut

- 1 CRANIU SI OASE
- 2 CARTEA SI SARPELE
- 3 PERGAMENTUL SI CHEIA
- 4 MANUSCRISUL
- 5 CAP DE LUP
- 6 BERZELIUS
- 7 St. ELMO
- 8 COLIBA
- 9 IL BASTONE

- 10 CLADIREA SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA
- 11 CLADIREA ROSENFELD
- 12 FACULTATEA DE SILVICULTURA
- 13 BIBLIOTECA DE CARTI RARE & MANUSCRISE BEINECKE
- 14 CANTINA COMMONS
- 15 CAMINUL VANDERBILT
- 16 CAMINUL LINSLEY-CHITTENDEN

- 17 TURNUL HARKNESS
- 18 CASA PRESEDINTELUI
- 19 ASOCIATIA DRAMATICA
- 20 COLEGIUL JONATHAN EDWARDS
- 21 COLEGIUL GRACE HOPPER
- 22 COLEGIUL DAVENPORT
- 23 SALA DE SPORT PAYNE WHITNEY
- 24 CIMITIRUL DIN GROVE STREET
- 25 BIBLIOTECA STERLING MEMORIAL

- 26 FACULTATEA DE DREPT
- 27 BIBLIOTECA FACULTĂȚII DE DREPT
- 28 PATINOARUL INGALLS
- 29 CLUBUL ELIHU
- 30 CLUBUL ELISABETAN
- 31 MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ PEABODY
- 32 LOCUL MORȚII TAREI

Prolog. Începutul primăverii

Atunci când Alex reuși să scoată sângele de pe haina ei bună de lână, era deja prea cald ca s-o mai poarte. Primăvara venise în silă; diminețile albastru-deschis nu se închideau la culoare, transformându-se în schimb în după-amiezi umede și posace, iar chiciura încăpățânată tîvea drumul cu dantele înalte și murdare. Dar pe la mijlocul lui martie, fâșiile de gazon dintre aleile de piatră ale Vechiului Campus începură să se elibereze de zăpadă, ieșind la lumină ude, negre și pline de smocuri de iarbă încălцитă, iar Alex stătea cuibărită pe bancheta de la fereastră în apartamentul ascuns la etajul clădirii de pe strada York, nr. 268, citind *Cerințe pentru candidații la Casa Lethe*.

Auza cum ticăie ceasul de pe polița șemineului și clinchetul clopotului care anunța venirea și plecarea clienților din magazinul de dedesubt. Apartamentul secret de deasupra magazinului era numit cu afecțiune Coliba de către membrii Casei Lethe, iar spațiul comercial de sub el fusese, în diferite perioade, magazin de pantofi, magazin de haine sport și non-stop Wawa cu un fast-food Taco Bell. Jurnalele membrilor Lethe din acei ani erau

pline de plângeri legate de duhoarea fasolei și cepei prăjite care se strecura la etajul de sus — până în 1995, când cineva vrăjise Coliba și scara din spate care ducea spre alee, astfel ca acestea să miroasă întotdeauna a balsam de rufe și cuișoare.

Alex descoperise broșura cu regulile Casei Lethe cândva în timpul săptămânilor neclare de după incidentul de la vila de pe Orange. De atunci își verificase e-mailul doar o dată, la calculatorul vechi de la Colibă, văzuse lungul șir de mesaje de la decanul Sandow și se delogase. Lăsase bateria telefonului să se descarce, își neglijase cursurile și privise crengile care scoteau la iveală frunzulițe la încheieturi, ca o femeie care încearcă inele. Mâncase toată mâncarea din cămări și congelator — mai întâi brânzeturile fine și somonul afumat, apoi cutiile de fasole și compotul de piersici din niște lăzi pe care scria RAȚII DE URGENȚĂ. După ce acestea se terminaseră, Alex începuse să comande agresiv mâncare pentru acasă, punând totul în contul încă activ al lui Darlington. Deplasarea în sus și în jos pe scări era suficient de obositoare ca să trebuiască să se odihnească înainte de a-și devora prânzul sau cina, iar uneori nici nu-și mai bătea capul să mănânce, adormea doar pe bancheta de la fereastră sau pe jos, lângă pungile de plastic și cutiile învelite în staniol. Nimeni nu venea să vadă ce mai face. Nu mai rămăsese nimeni.

Broșura prinsă cu capse era tipărită ieftin. Pe coperta ei era o fotografie alb-negru cu Turnul Harkness, sub care scria: *Noi suntem păstori*. Alex se îndoia că fondatorii Casei Lethe se gândiseră la Johnny Cash atunci când își aleseseră mottoul, dar de fiecare dată când vedea acele cuvinte se gândea la perioada Crăciunului, la salteaua

veche pe care stătea în squat-ul lui Len din Van Nuys, în timp ce camera se învârtea cu ea, cu o cutie pe jumătate mâncată de sos de merișoare pe podea și Johnny Cash cântând: *Noi suntem păstori, noi am străbătut munții. Când a apărut noua stea, ne-am părăsit turmele*. Se gândea la Len cum se rostogolește într-o parte, își strecoară mâna sub bluza ei și îi murmură la ureche: „Ce păstori de căcat”.

Regulile pentru candidații la Casa Lethe erau plasate spre sfârșitul broșurii și fuseseră revizuite ultima oară în 1962.

Realizări academice superioare, cu accent pe istorie și chimie.

Aptitudini la limbi străine și o cunoaștere funcțională a limbilor latină și greacă.

Condiție fizică bună și igienă strictă. Sunt încurajate dovezile care atestă practicarea regulată a sportului.

Manifestă un caracter constant, acordând atenție discreției.

Interesul față de ocult este descurajat, acesta fiind adesea semnul care trădează un „neinițiat”.

Nu trebuie să dea dovadă de aversiune față de realitățile corpului uman.

MORS VINCIT OMNIA.

Alex — a cărei cunoaștere a latinei nu era chiar funcțională — căută maxima în dicționar: „Moartea învinge totul”. Dar undeva, la margine, cineva mângălise irumat peste *vincit*, aproape ștergând originalul cu pix albastru.

Sub cerințele Casei Lethe era o adendă: *Standardele pentru candidați au fost relaxate în două cazuri: Lowell Scott*

(*absolvent de engleză, 1909*) și Sinclair Bell Braverman (*fără diplomă, 1950*), cu rezultate contradictorii.

Pe marginea adendei fusese făcută o altă notă, aceasta din urmă cu mângăleala inconfundabilă, ca de EKG, a lui Darlington: *Alex Stern*. Alex se gândi la sângele care udase covorul din vechea vilă Anderson, înnegrindu-l. Se gândi la decan — la albul uimit al femurului care îi ieșea din coapsă, la duhoarea de câini sălbatici care plutea în aer.

Alex dădu deoparte cutia de aluminiu cu falafel rece de la Mamoun's și își șterse mâinile de treningul cu Casa Lethe. Se duse șchiopătând în baie, deschise un flacon de somnifere și băgă o pastilă sub limbă. Făcu mâna căuș sub robinet, se uită cum i se revarsă apa peste degete și ascultă zgomotul aspru de absorbție al scurgerii. *Standardele pentru candidați au fost relaxate în două cazuri.*

Pentru prima oară după săptămâni de zile, Alex se uită la fata din oglinda stropită cu apă și o urmări cum își scoate bluza, al cărei bumbac era pătat cu puroi galben. Rana de la coastele lui Alex era o brazdă adâncă, acoperită cu o crustă neagră. Mușcătura îi lăsase o curbura vizibilă despre care Alex știa că o să se vindece urât, asta în cazul în care se vindeca. Harta ei fusese schimbată. Țărnuț fusese modificat. *Mors irrumat omnia.* „Moartea ne fute pe toți.”

Alex atinse încet cu degetele pielea roșie și fierbinte din jurul urmelor de dinți. Rana se infectase. Simți o oarecare preocupare, în timp ce mintea o îmboldea spre autoconservare, dar ideea de a lua telefonul și de a se duce la policlinica pentru studenți — toată suita de acțiuni pe care ar fi declanșat-o fiecare nouă acțiune — era coplesitoare, iar zvâcnetul cald și surd al trupului ei

febril devenise aproape prietenos. Poate că avea să facă febră foarte mare și să înceapă să halucineze.

Studie mișcarea coastelor și venele albastre ca niște linii de înaltă tensiune căzute de sub vânătaile estomate. Buzele ei crăpate erau pline de pielețe. Se gândi la numele ei scris pe marginea broșurii — al treilea caz.

— Rezultatele au fost categoric contradictorii, spuse ea, uimită de horcăitul răgușit al vocii ei.

Alex râse și scurgerea chiuvetei păru să chicotească împreună cu ea. Poate că deja avea febră foarte mare.

În lumina fluorescentă orbitoare a băii, Alex prinse marginile mușcăturii de la coaste și apăsa cu putere, strângând carnea din jurul copcilor până când durerea se lăsă asupra ei ca o manta, iar pierderea cunoștinței se apropie ca un val binevenit.

Acum era primăvară. Dar problemele începuseră într-o seară, în întunericul complet al iernii, atunci când Tara Hutchins murise și Alex încă mai credea că poate să scape.

Cranii și Oase, cea mai veche dintre societățile rezidențiale, prima dintre cele opt Case ale Voalului, fondată în 1832. Osarii, cum li se spune celor din această casă, se pot lăuda cu mai mulți președinți, editori, industriași și miniștri decât orice altă societate (pentru lista completă a absolvenților ei, vă rugăm consultați Anexa C), și „a se lăuda” este verbul cel mai potrivit. Osarii sunt conștienți de influența lor și se așteaptă la deferență din partea delegaților din Casa Lethe. Aceștia ar face bine să-și amintească propriul motto: Bogat sau sărac, toți egali în moarte. Comportă-te cu discreția și diplomația cerute de funcția ta și de asocierea cu Lethe, dar nu uita niciodată că datoria noastră nu e de a susține vanitatea celor mai buni și strălucitori studenți de la Yale, ci de a te pune obstacol între cei vii și cei morți.

*Viața lui Lethe. Proceduri și protocoale
ale celei de A Noua Case*

Osarii își imaginează că sunt niște titani printre pitici, ceea ce caraghios. Dar cine sunt eu să caut nod în papură, când băutura e tare și fetele frumoase?

*Jurnalul Lethe al lui George Petit
(Colegiul Saybrook, 1956)*

1. Iarna

Alex traversă în grabă Beinecke Plaza, cu întinderea ei largă și străină, izbind cu ghetele în plăcile netede ale betonului curat. Cubul gigantic al colecției de cărți rare părea să plutească deasupra nivelului inferior. În timpul zilei, geamurile lui licăreau chihlimbariu, un stup auriu și lucios, mai mult templu decât bibliotecă. Noaptea semăna pur și simplu cu un mormânt. Această parte a campusului nu se potrivea prea bine cu restul Yale-ului — lipsită de piatră cenușie sau arcade gotice și de micile afluente rebele ale clădirilor de cărămidă roșie, despre care Darlington spusese că nu erau propriu-zis coloniale, ci doar gândite să pară astfel. Darlington îi explicase motivele pentru care fusese construită Beinecke, modul în care trebuia ea să oglindească acest colț de arhitectură al campusului și să se încadreze în el, dar ei tot i se părea ca într-un film SF din anii '70, în care studenții ar fi trebuit să poarte toți salopete sau tunici prea scurte, să bea ceva care se numea Extractul și să mănânce mâncare sub formă de tablete. Până și sculptura mare de metal despre care acum știa că îi aparține lui Alexander Calder îi amintea de o gigantică lampă decorativă.

— E un Calder, murmură Alex.

Așa vorbeau oamenii aici despre artă. Nu spuneai că o lucrare era *de cineva*, ci întotdeauna: „Sculptura e un Calder”, „Tabloul e un Rothko”, „Casa e o Neutra”.

Iar Alex era în întârziere. Își începuse seara cu intenții bune, hotărâtă să avanseze cu eseu ei despre romanul britanic modern și să plece cu suficient timp înainte ca să ajungă la prognosticare. Dar adormise în una dintre sălile de lectură ale Bibliotecii Sterling, strângând ușor în mână *Nostramo*, cu picioarele sprijinite de o conductă de încălzire. La zece și jumătate, se trezise tresărind, cu un firisor de salivă pe bărbie. Tresărise și strigase „Căcat!”, iar cuvântul răsunase ca un foc de pușcă în liniștea bibliotecii. Alex își îngropase fața în eșarfă, își puse geanta pe umăr și fugise de acolo.

Acum străbătu clădirea Commons, pe sub cupola rotondei în a cărei marmură erau sculptate adânc numele morților din Războiul Civil și unde stăteau de veghe niște siluete de piatră — Pacea, Devotamentul, Memoria și, în cele din urmă, Curajul, care purta coif și scut și cam atât, iar lui Alex i se părea de fiecare dată că seamănă mai degrabă cu un stripper decât cu un bocitor. Se repezi pe trepte în jos și străbătu intersecția aleilor College și Grove.

Campusul își schimba înfățișarea de la o oră la alta și de la un cvartal la altul, așa că Alex avea mereu senzația că îl vede pentru prima oară. În seara asta, părea un somnambul care respira adânc și uniform. Oamenii pe lângă care trecea în drum spre SSS păreau prinși într-un vis. Aveau ochii umezi și stăteau cu fața unii la alții, în timp ce din ceștile de cafea din mâinile lor înmănușate se înălțau aburi. Alex avu senzația stranie că o visau pe ea,

o fată cu o haină închisă la culoare care avea să dispară când ei se trezeau.

Sala Sheffield-Sterling-Strathcona era și ea somnolentă, cu săli de curs bine închise și holuri luminate slab, economic. Alex urcă scările spre primul etaj și auzi zgomot dintr-un amfiteatru. În fiecare joi seară, Yale Social proiecta acolo filme. Mercy pusese programul pe ușa camerei lor de cămin, dar Alex nu se obosise să-l studieze. Joile ei erau pline.

Lângă ușile amfiteatrului, Tripp Helmuth stătea sprijinit de perete. O salută pe Alex dând din cap, cu pleoapele grele. Chiar și în lumina slabă, Alex vedea că ochii lui sunt injectați. Cu siguranță fumase chiar înainte să vină aici. Poate că de asta osarii mai mari îl puseseră de pază. Sau poate se oferise el.

— Ai întârziat, spuse el. Au început.

Alex îl ignoră. Privi peste umăr, ca să se asigure că holul e liber. Nu-i datora lui Tripp Helmuth o justificare, a-i oferi așa ceva ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Își lipi degetul mare de o scobitură abia vizibilă din lambriu. Peretele ar fi trebuit să basculeze lin, dar se bloca mereu. Alex îl împinse tare cu umărul și se dezechilibră când peretele se deschise brusc.

— Încet, viteazo, spuse Tripp.

Alex închise ușa în spatele ei și avansă pe coridorul îngust și întunecos.

Din nefericire, Tripp avea dreptate. Prognosticarea începuse deja. Alex intră în sala de operație veche cât mai silențios posibil.

Era o încăpere fără ferestre, prinsă între un amfiteatru și o sală de cursuri pe care doctoranzii o foloseau pentru sesiunile de discuții. Era o rămășiță uitată a vechii

facultăți de medicină, care, înainte de a se muta în propriul ei sediu, își ținuse cursurile aici, în SSS. Consiliul care înființase Casa Craniu și Oase hotărâse să astupe intrarea și să o mascheze cu lambriuri noi cândva în jurul lui 1932. Alex culesese toate aceste date din *Lethe: O tradiție*, când probabil că ar fi trebuit să citească *Nostromo*.

Nimeni nu se deranjă să privească spre ea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Haruspex, a cărui față subțire era ascunsă de o mască chirurgicală și care avea o mantie albastru-deschis stropită cu sânge. Măinile cu mănuși de latex se mișcau metodic printre măruntaiele... pacientului? Supusului? Ofrandei? Alex nu știa prea bine care termen i se potrivea bărbatului de pe masă. Nu „ofrandă”. *Ar trebui să supraviețuiască*. Una dintre misiunile ei era să se asigure că acest lucru se întâmplă. Alex avea să-i ofere siguranță de-a lungul acestui chin și să-l conducă în salonul de spital din care fusese luat. *Dar ce va fi peste un an?* se întrebă ea. *Peste cinci ani?*

Alex privi la bărbatul de pe masă: Michael Reyes. Îi citise dosarul cu două săptămâni în urmă, atunci când fusese selectat pentru ritual. Marginile stomacului său erau rășfrânte cu niște pensete de oțel, iar abdomenul lui semăna cu o orhidee roz, înflorită și bogată, cu un centru moale și roșu. *Cum să crezi că chestia asta n-o să lase urme?* Dar Alex trebuia să-și facă griji pentru propriul ei viitor. Reyes avea să se descurce.

Alex întoarse privirea, încercând să respire pe nas, în timp ce stomacul i se învoldura, iar gura îi era inundată de salivă cu gust de aramă. Văzuse multe răni grave, însă doar la morți. O rană vie, un trup uman care se agăța de viață doar prin bipul metalic constant al unui monitor erau mult mai rele. Avea în buzunar ghimbir zaharisit

pentru greață — unul din ponturile lui Darlington —, dar nu-i venea să-l scoată și să-l despacheteze.

În schimb, își aținti privirea asupra unui punct de la mijlocul distanței, în timp ce Haruspex rostea o serie de numere și litere — simboluri ale acțiunilor și prețuri ale companiilor tranzacționate la Bursa din New York. Mai târziu, Haruspex avea să treacă la NASDAQ, Euronext și piețele asiatice. Alex nu se obosi să încerce să le descrie. Ordinele de cumpărare, vânzare sau așteptare erau date într-o olandeză impenetrabilă, limba comerțului, a primei burse și a vechiului New York, limba oficială a osarilor. Prea mulți studenți știau greacă și latină atunci când fusese înființată Casa Craniu și Oase. Relațiile dintre membrii ei necesitau ceva mai obscur.

— Olandeza e mai greu de pronunțat, îi spusese Darlington. În plus, le oferă osarilor un pretext de a vizita Amsterdamul.

Bineînțeles, Darlington știa latină, greacă și olandeză. Vorbea franceză și mandarină, precum și o portugheză acceptabilă. Alex tocmai începuse cursul de spaniolă avansată. Cu orele pe care le făcuse la școala primară și brambureala de zicale ladino pe care le știa de la bunica ei, Alex crezuse că o să fie un examen ușor. Nu se gândise la lucruri precum subjonctivul. Dar știa să întrebe pe cineva dacă vrea să meargă la discotecă mâine-seară.

O salvă de focuri de armă înăbușite răzbătu prin pereți de la filmul care rula alături. Haruspex ridică privirea de la haosul roz și alunecos al intestinului mic al lui Michael Reyes, lăsând să i se vadă iritarea.

Scarface, își dădu seama Alex când volumul muzicii crescuse și un cor de voci agresive tună la unison: *Vrei să faci pe nebulul cu mine? Bine. Vrei să fii dur?* Publicul